

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15. ΑΠΡΙΛΙΟΥ. 1854.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 98.

ΒΕΡΘΑ ΦΡΕΜΙΚΟΥΡ.

—o—

Ότε ἡ Κ. Βέρθα χήρα Ναθερμίκ, ἀπεφάσισε νὰ συζευχθῇ μετὰ τοῦ ἱατροῦ Μαυρικίου Φρεμικοῦρ, ὑπουργοῦ σήμερον, ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἡγάπα περιπαθῶς ἀλλὰ πολὺ δὲν ἐπέρατε καὶ ἶδεν ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ἐνομφεῖθη μᾶλλον τὴν πλουσίαν περιουσίαν τῆς. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐνέπνευσε μεγίστην ἀπελπισίαν εἰς τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα· ἀλλὰ γενομένη μετ' ὀλίγον μήτηρ παρηγορήθη, καὶ λησμονήσασα τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀνδρός τῆς, ἀρρωσιώθη ὀλοφύγως εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Μετὰ τινὰ χρόνον νέα τις δοκιμασία, ἀσθένεια δεινотάτη, ἐπληξήσε τὴν πρὸς τὸ βρέφος φιλοστοργίαν τῆς μητρός· εὐτυχῶς ὅμως μετὰ ἓνα μῆνα καὶ ὅν ἡ ταλαίπωρος αὕτη κατεπράχτετο ὑπὸ φόβων φρικωδῶν, ὁ νέος Μαυρίκιος ἀνέλαβε τὴν υἱείαν του. Τοσαύτην δὲ εὐτυχίαν ἡσθάνθη ἡ Κ. Φρεμικοῦρ διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ υἱοῦ τῆς, ὥστε πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἐξέλειπεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς. Καὶ παρελθὼν μὲν εἶχε

τὴν τρομερὰν νόσον τοῦ τέκνου τῆς, ἐνεστῶς δὲ τὴν ἀνεξάντλητον χαρὰν τοῦ νὰ βλέπῃ αὐτὸν παιδρὸν καὶ εὐρωστον, καὶ μέλλον τὸν φόβον μὴ προσβληθῇ ἡ υἱεία του. Ὅλην τὴν ζωὴν τῆς ἀφιέρου εἰς τὸ πῶς νὰ διατηρήσῃ ἀνεπηρέαστον τὴν υἱείαν αὐτὴν, καὶ ἐτραμεν ὁσάκις ἐδλεπε καὶ τὸ ἐλάχιστον σύμπτωμα ἀθυμίας εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Ὅσάκις ἔγραφε πρὸς τινὰ φίλην τῆς, τὴν Κ. Μαθιέζην, αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἦσαν πλήρεις πληροφοριῶν περὶ τοῦ νέου Μαυρικίου. Ὅ,τι ἐπραττε τὸ ἐπραττε δι' αὐτόν· ὅλαι αἱ ἐνασχολήσεις τῆς εἶχον τὸν αὐτὸν σκοπὸν πάντοτε· δι' αὐτόν ἐκινεῖτο· αὐτὸς ἦτο ἡ μόνη καὶ αἰωνία ἰδέα τῆς.

Ἐνῶ δὲ αὕτη ἐπλεεῖν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν μέσῳ μακρυότητος, ὁ Κ. Φρεμικοῦρ, περιστοιχιζέτο ἀπὸ ἀπείρους πολιτικοὺς περισπασμοὺς καὶ ἐπάλαιεν, ἡττώμενος σχεδὸν, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του.

Βλέπων τὴν ἐξουσίαν του καταρρέουσαν, κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀπελπισίαν τοσοῦτω μεγάλην ὅσω ὑπῆρξεν ἄλλοτε καὶ ἡ τῆς Βέρθας, ὅτε ἐκινδύνευεν ὁ υἱὸς τῆς. Καὶ τὴν μὲν νύκτα δὲν ἐκλείεν ὀφθαλμοὺς, τὴν δὲ ἡμέραν ὑπέκλυπεν εἰς ἥττας, εἰς θλίψεις καὶ εἰς ἀποτυχίας. Ὅθεν ἐγένετο σκυθρωπὸς καὶ ὀργίλος· καὶ ἐνῶ ὁ χαρακτήρ του δὲν ἦτο ποτὲ δύστροπος, καὶ

τήντησε σήμερον τοιαύτος, ὥστε οἱ ὑπ' αὐτὸν ὑπηρετοῦντες τὸν ἐπλησίαζον μετὰ φόβου, ἢ ἀπεχώρουν σχεδὸν πάντοτε δυσηρεστημένοι. Παραφέρτετο εἰς ἄκρον ὁσάκις ἠναντιούτο τις εἰς αὐτόν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος· αἱ ιδέαι τοῦ αὐτοῦ ἦσαν τεταραγμέναι καὶ πολλάκις ἀσύνθετοι. Ἡ δὲ Βέρθα, παρακίδετο ὅλη εἰς τὸ μητρικὸν πάθος της, καὶ οὔτε κὰν ὑπωπτεύετο τὰ παθήματα τοῦ συζύγου της. Συνειθίσασα ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴ συμμερίζεται τὰς περὶ τῶν δημοσίων ἀνησυχίας του, εθεώρει τὸν πολιτικὸν βίον ὡς ἀλλότριον τῶν γυναικῶν, καὶ δὲν ἐδοκίμασε ποτὲ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἄνδρα της δι' ἀποτυχίας ἢ οὐδ' ἐνδοι, οὐδὲ ἰσχυε νὰ προλάβῃ, καὶ τῶν ὁποίων ἐπομένως ἠγνόει τὴν βαρύτητα καὶ τὴν ἀξίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐφθασεν ἑορτὴ τις τὴν ὁποίαν ἐσπευδε πάντοτε νὰ πανηγυρίσῃ ὁ Κ. Φρεμικούρ, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ πολιτικαὶ μέριμναι του· ἡ ἑορτὴ τῆς Βέρθας. Τὸ πρῶν ἐστάλη δῶρον πρὸς αὐτήν, ἀνθοδέσμη συγκειμένη ἐκ καμελιῶν λευκῶν, τὰς ὁποίας ἠγάπα ἰδιαζόντως ἡ ἑορτάζουσα· συνάμα δὲ καὶ εἰκὼν πλουσιωτάτη, θαυμασίως ἐξεργασμένη, καὶ παριστάνουσα τὴν μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθη ἡ Κ. Φρεμικούρ. Ἡ Βέρθα ἐνθυμήθη τότε ὅτι εἶχεν ἄλλοτε ἐκφράσει τοιαύτην ἐπιθυμίαν. Εὐχαριστήσασα ἄρα εἰς ἄκρον, ἐδράμει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου της, καὶ εἶπε πόσον εὐγνωμόναι διὰ τὸ δῶρόν του· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο· διότι, ὅχι μόνον οὔτε ἡ ἀνθοδέσμη οὔτε τὰ ἄνθη δὲν ἐστάλησαν ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ, ὡς ὠμολόγησε, καὶ εἶχε λησμονήσει ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐώρταζεν ἡ σύζυγός του.

Ἡ ὁμολογία αὕτη καταλύει τὴν Βέρθαν, καὶ ἐξηπάνισε τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη διὰ τὸ μυστηριώδες δῶρον. Τίς ἄρα ἐστειλεν αὐτό; τίς ἐνθυμήθει τὴν ἐπιθυμίαν της, καὶ τίς ἱκανοποίησεν αὐτὴν μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας;

— Τίς ἦτον ἐδῶ ὅταν ὠμίλησα περὶ τῆς οἰκίας μου; ἤρῳτα τὸ ἑσπέρας τοὺς φίλους της. Σεις, Κ. Βωδρεῦλ, ὁ Κ. Φρεμικούρ, ὁ Γεώργιος, ὁ πρίγκηψ καὶ σὺ, Μαρκελίνα.

Ἡ Κ. Μακθίζεν ὠμολόγησεν ὅτι ἡ ἀνθοδέσμη καὶ ἡ εἰκὼν ἐστάλησαν ἀπὸ αὐτὴν.

Ἡ Βέρθα δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔμεινε σκεπτικὴ καὶ περίλυπος σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ἑσπέρας. Ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ φαντασία της, συγκρίνουσα τὴν ἀγάπην τῆς φίλης της πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀνδρός της κατετάρασεν αὐτήν.

Τὴν ἐπαύριον ὁμῶς, ὅλαι αἱ ιδέαι αὐταὶ διεσκεδάσθησαν ὡς καπνός, διότι ὁ υἱὸς της ἐραίνετο πάσχων. Καὶ ἤλπιζε μὲν, ὡς εἶπε καὶ ὁ ἱατρός, ὅτι μικρά τις δίατα καὶ ἀνάπαυσις ἔρουν ν' ἀποδιώξωσι τὴν ἐλαφρὰν τοῦ Μαυρίκιου δυσδιαθεσίαν, ἀλλ' αἱ ἐλπίδες της ἀπέσπασαν μάταιαι· διότι ἀντὶ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ μικρὰ νόσος, ἔγεινε συστηματικώτερα, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιάσῃ συμπτώματα τινὰ ὁμοια ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ ἡ ἄλλη ἀσθένεια τοῦ παιδίου. Ἐσπεύσεν ἄρα νὰ διακοινώσῃ τοὺς φέβους της καὶ εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν

δὲν τοὺς συνεμερίσθη, οὗτος δὲ μόλις τοὺς ἤκουσε. Καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος, συνειθισμένοι νὰ βλέπωσιν αὐτὴν ἀνησυχούσαν ἀνευ λόγου διὰ τὸ τέκνον της, ἐπέθεσαν ὅτι καὶ οἱ ἐνεστώτες φόβοι της θὰ ἦσαν ὑπερβολικοὶ ὡς πάντοτε. Ἡ Βέρθα, ἐνδίδουσα εἰς τοὺς λόγους τῶν, ἐπροσπάθησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς της· ἀλλ' εἰς μάτην ἐπάλασε πρὸς ἑαυτήν, εἰς μάτην ἀνεπόλει ὅτι αἱ γυνῶμαι τῶν περιφημοτέρων ἱατρῶν τοῦ πανεπιστημίου καὶ μάλιστα ἡ τοῦ ἀνδρός της δὲν ἐδικαιολογούν τὰς ὑποφίας της· τὰ συμπτώματα τὰ ὁποῖα ἐκείνοι ἐλεγαν μὴ ὑπάρχοντα, αὐτὴ τὰ ἐβλεπε καθαρά καὶ ἀναντιρρήτως.

Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας, ὅτε Κ. Φρεμικούρ καὶ οἱ ἱατροί, ὅχι μόνον δὲν ἤρουντο τὴν νόσον, ἀλλὰ καὶ δεινοτάτην ἐθεώρησαν αὐτήν· δὲν ἀπηλπίζοντο ὁμῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρίκιος εἶχε σώσει καὶ ἄλλατε τὰ παιδία ἀπὸ τὴν κίνδυνον, μετεχειρίσθη τὰ αὐτὰ θεραπευτικὰ τὰ ὁποῖα ἐδοκίμησαν καὶ τὴν πρώτην φαρὰν. Καὶ τῶντι, τοῦ ἀσθενοῦς ἡ κατάστασις ἐβελτιώθη· πρῶταν δὲ τινα, ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ ἀνασηκώσας τὴν κεφαλὴν του τὴν ὁποίαν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος δὲν εἶχε κινήσει, ἐμειδίασεν.

Ἐν τασούτῳ ἐνῶ ἡ ἐπικίνδυνος νόσος τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρεμικούρ, ἠνάγκαζεν αὐτόν νὰ μείνῃ μακρὰν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, αὐταὶ ἐλάβον χαρακτῆρα ἐπίφοβον διὰ τὸν ὑπουργόν. Αἱ βουλαὶ εἶχον διαλυθῇ καὶ αἱ ἐκλογαὶ ἐμελλον νὰ ἐνεργηθῶσιν ὅσον τάχιστα. Ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἦσαν ἀνήσυχοι, τὰ δὲ κόμματα ἠτοιμάσθησαν εἰς πάλιν σφοδρὰν καὶ ἀκάθεκτον. Πανταχοῦ ἤκουες ἀντεγαλήσεις, προσβολὰς, ἀπειλὰς, λιθέλλους καὶ ραδιουργίας. Ἰδὼν ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ὑγείαν του ὁ ἀσθενής, ὁ Κ. Φρεμικούρ ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου, ἀπόφασιν ἔχων νὰ πᾶσῃ, ὡς πρέπει νὰ πράττῃ πᾶς ἀρχηγός, μετὰ τῶν ὁπαδῶν του.

Πρῶταν τινα, ἐνῶ ἐσκέπτετο περὶ τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν κινδύνων τῆς θέσεώς του, ὑπῆρξεν τις τῆς Βέρθας ἐμβάσα.

— Κυρία, εἶπεν, ἡ κυρία μου πάσχει, καὶ ἦλθα νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινε πλησίον τοῦ υἱοῦ της, ἀνήσυχος καὶ περίλυπος. Χθὲς τὸ ἑσπέρας μ' ἐστειλε πολλάκις νὰ ἐρωτήσω ἐὰν ἦλθετε, διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας μου· τώρα, ἀπὸ τὸν τόσον κόπον τῆς νυκτός, κατεβλήθη καὶ κοιμάται ὀλίγον. Ἐνόμισα καλὸν νὰ σὰς εἰδοποιήσω, διότι ἴσως ἐνῶ ἀναπαύεται ἡ κυρία, θελήσετε νὰ ἰδῆτε τὸ παιδίον. Μὲ φαίνεται πολὺ ἀρρώστον.

— Ἐγχεὶς δέικτον. Μακρία, καὶ σ' εὐχαριστῶ· εὐθὺς ἐρχομαι· τὸ παιδίον εἶν' ἐξυπνόν.

— Ἡ ἀπονάρκωσις του εἶναι ὑπερβολικὴ· δὲν ἐκμνήθη δύο ἡμέρας· τὰ ὀμμάτιά του εἶναι πάντοτε ἀνοικτά, καὶ πάντοτε παραπνεύεται.

Ὁ Κ. Φρεμικούρ ἐσηκώθη διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν θάλαμον τῆς γυναικὸς του· ἐνῶ δὲ ἐξῆλθε τῆς θύρας, ἤκουσε κρότον ὀχήματος· εἰσερχομένου μετὰ σπουδῆς

εἰς τὴν αὐλήν. Καὶ κύβας ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ἄμαξαν ταχυδρομικὴν, καὶ τινα καταπάντα ἀμέσως. Ὁ Μαυρίκιος ἀναγνωρίσας τὴν Δουβουά ἐκ . . . ἀφῆκεν ρωνὴν ἀπορίας.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Κ. Δουβουά δὲν θὰ εἶχε σκοπὸν ἐκπαινώδην· ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐπιχειροῦσι ταξείδια δαπανηρά, οὐδ' ἐγκαταλείπουσι τὴν ἀνάπαυσίν των, ἀνευ μεγίστης ἀνάγκης. Ἐνθ' οὗτος ὁ ὑπουργὸς ἐπροσπάθει νὰ μαντεύσῃ τὰ αἴτια τῆς ἀφίξεως τοῦ γέροντος, οὗτος ἀναβὰς ὡς νέος.

— Ἀνάγκη πᾶσα, εἶπεν, ἐξοχώτατε, νὰ ἐλθετε ἀμέσως μαζί μου· καὶ μιᾶς ὥρας ἀργαπορία δύναται νὰ μᾶς ἀφανίσῃ.

— Νὰ ἀφανίσῃ τί;

— Τὴν ἐκλογὴν σας, ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος, οὗτινος ἡ ἀπόκρισις κατεθρόνισεν τὸν ὑπουργόν.

Ἔως τότε, ὁποιοῦδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οἱ φόβοι τοῦ περὶ τῆς πολιτικῆς θέσεώς του, δὲν συνέλαβεν ποτὲ τὴν ὑποψίαν ὅτι δὲν θὰ ἐκλέγετο. Ἐπίστευεν ὅτι ἡ πόλις τοῦ . . . θεωροῦσα εὐτύχημα τὸ νὰ ἔχῃ ἀντιπρόσωπον ὑπουργόν, θὰ εἶδεν καὶ πάλιν προθύμως πρὸς αὐτὸν τὰς ψήφους τῆς· ἀλλ' ἡ εἰδήσις τοῦ συμβολαιογράφου ἀνέτρεψε τὰς ἐλπίδας καὶ προσέβαλλε τὴν φιλαυτίαν του, ὅχι διότι ἐφοβεῖτο μὴ ἀποτύχῃ, ἀλλὰ διότι ἐτόλμησαν νὰ ἀντιτάξωσιν ἀντίπαλον.

— Καὶ ποῖον ὑποψήριον ἐβάλεον ἀντ' ἐμοῦ; ἡρώτησε μὲ καταφρόνησιν ὁ ὑπουργός.

— Ὑποψήριον ἐπίφοδον, αὐτόχθονα, πλούσιον καὶ μὲ ἐπιρροήν.

— Ἡ κυρία σὰς παρακαλεῖ νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν θάλαμόν της, εἶπεν ἐλθοῦσα ἡ ὑπηρετίς, ἥτις καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχε παρακαλέσει τὸν Κ. Φρεμικούρ νὰ ἐπισκερθῇ τὸ παιδίον.

— Εὐθύς.

Ἐπειτα δὲ στραφεὶς ἀνυπομόνως πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ἡρώτησε·

— Καὶ ὁ ἐπίφοδος αὐτὸς ἀντίπαλος τίς εἶναι;

— Ὁ Γαβριήλ. . .

— Κύριε, ἡ κυρία μου εἶναι ἀπελπισμένη, καὶ σὰς παρακαλεῖ θερμῶς νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν θάλαμόν της, ἐπανελάθην ἡ ὑπηρετίς.

— Ὁ υἱός μου εἶναι ἀρρώστης, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος εἰς τὸν συμβολαιογράφον, καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὗρω τὴν γυναῖκά μου, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ φοβισμένη. Εὐθύς ἀφοῦ τὴν καθησυχάσω θὰ ἐπιστρέψω, καὶ ἀναχωροῦμεν ἀμέσως.

Καὶ ὁ μὲν συμβολαιογράφος ἐκάθησεν, ὁ δὲ Κ. Φρεμικούρ μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς γυναικὸς του· εὗρε δὲ αὐτὴν κώπτουσαν ἐπὶ τῆς κοιτίδος τοῦ τέκνου της, καὶ ἀτενίζουσαν αὐτὸ μετ' ἀπελπισίας. Πλησίον αὐτῆς, ὄρθιοι καὶ σκυθρωποὶ, ἵσταντο οἱ δύο ἰατροὶ οἵτινες ἐπεσκέπτοντο τὸ παιδίον. Μόλις ἐόρριψε τὸ βλέμμα του εἰς αὐτὸ ὁ Μαυρίκιος καὶ ἐνόησε τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.

Οἱ ἰατροὶ ἶδον αὐτὸν μὲ ἥθος ἀπελπισίας.

— Ἡ φλόγωσις γίνεται σπουδαιότερα, εἶπεν ὁ εἰς αὐτῶν.

— Ἡ ἀνάπνοή πλέον διακεκομμένη, ἐπρόσθεσεν ὁ ἕτερος.

— Ἡ θερμότης ἤρξησε.

— Παραφροσύνη ἐπῆλθεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἔθεσε τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἐμέτρησε τοὺς κτύπους. . . Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς· ἡ νόσος εἶχε τοσούτῳ προχωρήσει ὥστε ἡ ἐπιστήμη κατέστη ἀνίσχυρος. Τότε ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελπισίαν του, διότι ἡ Βέρθα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ, ἠγωνίζετο νὰ μαντεύσῃ τὸν νοῦν του.

— Θὰ τὸ θεραπεύσῃς καὶ τώρα; ἡρώτησε περιπαθῶς τὸ ἔσωσας μίαν φορὰν, Μαυρίκιε· θὰ τὸ σώσῃς καὶ πάλιν.

— Δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἀπεκρίθη ἀμνηχανὼν καὶ περίλυπος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς ἰατροὺς, ἐπρόσθεσεν·

— Οἱ κύριοι ἰατροὶ ἂς ἐξακολουθήσουν τὴν θεραπείαν, τὴν ὑποῖαν ἐνῆργησαν μέχρι τοῦδε τόσον ἐπιτελεώς.

Ἐλείνη δὲ, ἀτενίσασα αὐτὸν μὲ ἀπορίαν καὶ ἀθυμίαν·

— Μὴν ἀρήσῃς, εἶπε, τὸ παιδίον μας, μὴ μὲ ἀρήσῃς, Μαυρίκιε. Μὲ φαίνεται ὅτι, ἂν φύγῃς θὰ πάρῃς μαζί σου τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου μας. Ὅταν εἶς ἐδῶ, αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸν μου πλέον ἥσυχον· ἀλλὰ χωρὶς σέ, φοβοῦμαι.

— Προλήψεις μητρικαί! ἀπεκρίθη ὑπομειδιῶν.

— Ἀδιάφορον, μὴ μὲ ἀφήσῃς, Μαυρίκιε· τὸ ἔσωσας ἄλλοτε, καὶ ἡ καρδιά μου μὲ λέγει ὅτι θὰ λάβῃς καὶ σήμερον τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν.

Ὁ Μαυρίκιος ἐδίσταζε καὶ ἠπόρει τί νὰ πράξῃ, ὅτε ἶδε τὸν Δουβουά εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, προσκλυντὰ αὐτὸν διὰ νευμάτων.

— Θὰ μείνῃς, ἔ, Μαυρίκιε; Σ' εὐχαριστῶ· ἂν ἤξευρες πόσον πᾶσχω ὅταν εἶμαι μόνη, χωρὶς παρηγορίαν, πλησίον εἰς τὸ τέκνον μου τὸ ὁποῖον ἴσως θ' ἀποθάνῃ. Μαυρίκιε, ἡ παρουσία σου μὲ δίδει δύναμιν.

Καὶ ἀφῆκεν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν ἐκράτει μεταξὺ τῶν ἰδικῶν της.

Ὁ Δουβουά ἐδιπλάσιασε τὰ νεύματά του.

— Σημαντικωτάτη ὑπόθεσις μὲ ἀναγκάζει νὰ σ' ἀφήσω. . . Δὲν θὰ λείψω πολὺ. . . Χρέος μέγαν.

— Μὴ μὲ ἀφήσῃς, Μαυρίκιε. Τί ἄλλο χρέος μεγαλύτερον ἢμπορεῖς νὰ ἔχῃς παρὰ νὰ μείνῃς πλησίον εἰς τὸ τέκνον σου καὶ εἰς τὴν γυναῖκά σου. εἰς αὐτὴν τὴν φορικτὴν ὥραν; Θὰ μᾶς φονεύσῃς καὶ τοὺς δύο ἂν ἀναχωρήσῃς.

Ὁ Δουβουά ἶδε μὲ ἀνυπομονησίαν τὸ ὥρολόγιόν του, ὁ δὲ Φρεμικούρ ἐκινήθη πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ἡ Βέρθα, πεσοῦσα παρὰ τοὺς πόδας του,

— Μαυρίκιε, Μαυρίκιε, ἀνέκραξε, μείνε· δὲν θὰ σπικωθῶ ἐάν δὲν μὲ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θ' ἀρήσῃς τὸ παιδίον μου. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός σου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ τέκνου μας, ἠλυπήσου με.

Ὁ Δουβουά ἦλθεν ὀπισθεν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ ἐψιθύρισεν·

— Ὁ καιρὸς βιάζει· κάθε στιγμὴν χάνομεν ψήφους.

Ὁ δὲ Μαυρίκιος, ἐπιθέσας φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς γυναίκας του,

— Θὰ ἐπιστρέψω μετ' ὀλίγον, εἶπεν, ἐνῶ ὁ συμβουλευογράφος ἐξήρχετο,

Ἐκείνη ὁμῶς ἀναστᾶσα, καὶ σταθεῖσα ἐμπροσθεν τῆς θύρας, καὶ ἀνοίξασα τὰς χεῖρας·

— Δὲν σὲ ἀφίνω, ἀνέκραξεν· δὲν λυπεῖσαι τὴν γυναῖκά σου, τὴν μητέρα τοῦ τέκνου σου, ἡ ὁποία εἰς σὲ μόνον ἐλπίζει; δὲν λυπεῖσαι τὸ τέκνον σου;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μὲ διδάξῃ ἄλλος τὰ χρῆματά μου, εἶπεν ὠργισμένος ὁ Κ. Φρεμικούρι, ὅστις ἡγανάκτει διὰ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐξήτει δὲ νὰ εὕρῃ, ἀφορμὴν νὰ δυσαρεστηθῇ κατ' ἄλλων, διὰ νὰ ἀπαλλαγθῇ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεώς του. Ἐάν ἐγνώριζα ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ μείνω ἐδῶ, νομίζεις ὅτι θὰ ἐπερίμενα νὰ μὲ τὸ εἰπῇ ἄλλος; ἡ παρουσία μου εἶναι περιττή, τὰ χρῆματά μου μὲ προσκαλοῦν ἄλλου, καὶ θὰ τρέξω.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς! ὄχι! ἐπανέλαβεν ἡ Βέρθα σχεδὸν παράφρων, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν σύζυγόν της.

Αὐτὸς δὲ ἠθέλησε νὰ ἐκβῇ.

— Ὅχι! ὄχι! μείνε.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, ἀπωθήσας τὴν ταλαίπωρον μητέρα, ἐξῆλθεν, ἐκλείσσει τὴν θύραν, ἐφθασε τὸν συμβουλευογράφον, ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκδρομῶς.

— Κύρια, κύρια! Ἡ κυρία ἐλειποθύμησεν, ἀνέκραξέ τις γυνὴ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ ἀνεμίγη μὲ τὸν κρότον τῶν τροχῶν, καὶ δὲν ἐφθασε μέχρι τοῦ ὑπουργοῦ· μόνος ὁ Δουβουὰ τὴν ἤκουσεν, ἀλλ' ἐσιώπησεν.

Ὅτε ἡ Βέρθα τὸν ἶδεν ἀναχωροῦντα καὶ ἐγκαταλείποντα τὸ τέκνον του, ὅτε τὸν ἶδεν ἀπωθήσαντα αὐτὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ Δουβουὰ, καὶ θυσιάσαντα τὰ καθήκοντα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συζύγου εἰς τὴν φιλοδοξίαν του, ἐπανελθούσα ἐκάθησε σιωπηλὴ πλησίον τῆς κοιτίδος τοῦ υἱοῦ της. Ἐνῶς πλέον ὅτι ἦτο ἀπελπισία, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμίαν σωματικὴν ἐλπίδα. Ἡ ἀπορία τῶν ἱατρῶν οὔτινες ἐπεσκέπτοντο τὸ ἀσθενὲς βρέφος ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἐπεκύρου ἐπὶ μᾶλλον τὰς ὑποψίας της. Ἡ Βέρθα δὲν τοὺς ἠρώτα πλέον· δὲν τοὺς παρεκάλει νὰ σώσωσι τὸ τέκνον της. Κατηρῆς καὶ σπαρασσομένη ἀπὸ ὀδύνην τὴν ὁποίαν ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ ὁ λόγος, ἀνέμενε σιωπηλὴ. Ὅποια θέσις, Θεέ μου! ἡ θέσις μητρὸς προσηλωμένους ἔχουσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀγωνιῶντος τέκνου της, καὶ βλεπούσης· ἐκλείπουσαν μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐφ' οὗ ἔλαμπον πρὸ μικροῦ ἡ υἡγία καὶ ἡ χαρά! Ἀπὸ τὸ ξηρὸν στόμα τοῦ ψυχορραγούντος ἐξήρχετο ῥόγχος θανάτου· οἱ μελανοὶ καὶ πυρέσσοντες χαρακτῆρες τοῦ ἐνεκρύνοντος· οἱ ἱατροὶ ἐπαυσαν πᾶσαν θεραπείαν, καὶ μόνον στεναζόντες ἤρχοντο καὶ ἀνεχώρουν.

Ἐν τούτῳ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ παιδίου ἐγένετο ἀσθενεστέρη, καὶ δὲν ἤκούετο πλέον. Ἡ μήτηρ του ἠναγκάζετο νὰ κύπτῃ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ γὰρ περιμένη πολλὰς ὁλόκληρας λεπτὰς τῆς ὥρας διὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ

ἀνεπαίσθητον σχεδὸν πνοὴν ὅτι δὲν εἶχεν ἀποθάνει εἰσέτι.

Μετ' ὀλίγον ἐπαυσε καὶ ἡ ἀνεπαίσθητος αὕτη πνοή, καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ πεσούσα γονυκλινῆς, συνέσφιγξε τὰς χεῖρας, καὶ παρεφρόνει. Ὅτε δὲ ἐσηκώθη, ἶδεν ὅτι τὸ πτώμα ἦτο κεκαλυμμένον καὶ ὅτι δύο ἄλλοι, ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Μαθιέζεν ἐκλείον παρ' αὐτήν. Ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸ παιδίον, ἀπέσυρε τὸ κάλυμμα, καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀνεκφράστου θλίψεως, τὴν ὁποίαν συνεμερίζοντο οἱ δύο μόνον μάρτυρες τῆς φορικώδους ἐκείνης σκηνῆς, ἐπειδὴ οἱ ὑπῆρταν εἶχον ἀποσυρθῇ.

Αἰφνης, ἀνασκιρτήσασα ὡς ἂν ἐξύπνησεν ἀπὸ βαθὺν λήθαργον, ἀνέκραξε·

— Δὲν ἀπέθανεν! Ἢ! κοιμοῦμαι ἀκόμη! βαρὺ ὄνειρον βλέπω! υἱέ μου! ὁ Θεὸς δὲν θὰ μ' ἐπῆρε τὸ τέκνον μου! Δὲν ἀρπάζει τὰ τέκνα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων.

Καὶ λαβοῦσα τὸ ἄψυχον σῶμα εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸ ἐβάλεν ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ τὸ ἐπεριποιεῖτο ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὸ ἀποκοιμήσῃ. Τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ ἤρχισαν ἐν τούτῳ νὰ ἐντείνωνται καὶ νὰ ψυχραίνωνται αἱ ἄκραι αὐτῶν.

— Πῶς εἶναι παγωμένον! εἶπεν εἶναι ἀκίνητον! ἀπέθανεν! ἀπέθανεν.

Ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Μαθιέζεν ἠθέλησαν νὰ λάβωσι τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ νὰ μεταβῶσι μετὰ τῆς μητρὸς εἰς ἄλλον θάλαμον· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιστάσασα εἶπεν·

— Ἀπέθανε! καὶ ὡς τὸσον ὁ πατὴρ του ἐδύνατο νὰ τὸ σώσῃ, καθὼς καὶ ἄλλοτε τὸ ἐσωσεν. Ἀπέθανε! καὶ ὡς τὸσον ὁ πατὴρ του ἐπάτησεν εἰς τὸ πτώμα του διὰ ν' ἀποθάνῃ. Ὁ πατὴρ του τὸ κατεπάτησε χωρὶς δισταγμόν. Ἐπρόκειτο περὶ ἐξουσίας, περὶ δόξης, τί ἤξεύρω; τί τὸν ἐμελεν ἂν ἀπέθνησκε τὸ παιδίον του· τί τὸν ἐμελε καὶ διὰ τὴν μητέρα του;... τί τὸν ἐμελε διὰ σύζυγον ἀπηλπισμένην ἡ ὁποία ἐζητεῖ γονατιστὴ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου της; Μ' ἐσπρωξε μὲ θυμὸν καὶ ἀνεχώρησε! Μὲ ἄφησε μόνην μὲ τὸ παιδίον ψυχομαχοῦν. Ἰδοὺ, κύριοι, ἰδέτε τὸ ἔργον πατρὸς καὶ συζύγου! Ἰδοὺ πτώμα εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρὸς του!

— Ἐπικατάρματος! ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Μαθιέζεν, εἰς ὃν ἡ σύζυγός του ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν, θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματός του.

— Ἄφες τὸν ἄνδρα σου νὰ ὁμιλήσῃ, ἀνέκραξεν ἡ Βέρθα· λέγει τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου. Ἐπικατάρματος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος! ἐπρόσθεσε βαλοῦσα τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ τέκνου της. Ἐμπροσθεν τοῦ πτώματος τοῦ υἱοῦ του ζητῶ ἐκδίκη· κησιν ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνῃ τὸ ἐγκαλημὰ του ἀτιμώρητον. Ἐάν οἱ νόμοι τῶν ἀνθρώπων δὲν τὸν τιμωροῦν, ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος μὲ ἀκούει. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν θὰ ἐξαναῖδιω τὸν φονέα τοῦ τέκνου μου· τὸ ὁμνύω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου τούτου. Ἐσάντριψε τοὺς μεταξὺ μας δεσμούς· ἡ μήτηρ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζῇ μετὰ τὸν δολοφόνον τοῦ τέκνου της!

— Μὴ περφεύραςαι ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν σου, κυ-

εἶπα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ παιδίου σου αὐτοῦ. Πρὶν κάμῃς ἀπόφασιν τοιαύτην, ἄφες νὰ καταπραυνῇ ἡ λύπη σου, καὶ νὰ ἀναλάβῃς τὴν ἡσυχίαν τοῦ νοῦς σου.

Αὕτῃ δὲ μειδιάσασα μειδίῃα μητρὸς πρὸ ὀφθαλμῶν ἐχοῦσης τὸ πτώμα τοῦ τέκνου της,

— Δὲν ἔχω, εἶπε, πλέον, οὔτε μητέρα οὔτε τέκνον· εἶμαι ὁλομόναχη εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ἡ μὲν Μαρκελίνα ἀνάψασα τότε λαμπάδα, ἔβαλεν αὐτὴν πλησίον τῆς κλίνης τοῦ νεκροῦ, ὃ δὲ Κ. Μαθιέζεν ἔθεσε χρυσοῦν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ παιδίου. Καὶ διενυκτέρευσαν καὶ οἱ τρεῖς προσευχόμενοι.

Τὸ πρωῒ, ἦτο δὲ τότε ἔαρ, ἡ Βέρθα ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ εἰσῆλθεν ὁ ὁρσερός καὶ εὐοσμὸς ἀπὸ τῆς αὐγῆς· συγχρόνως δὲ μικρὸν πτηνὸν ἤρχισε νὰ κελαδῇ. Ἡ Βέρθα ἔσυρε τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου της πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἠτένισε περίλυπος αὐτὸ τὸ ταλαίπωρον ἐφαίνετο κοιμώμενον.

Μετ' ὀλίγον ἐστόλισεν αὐτὸ, ἐνῶ ἡ Μαρκελίνα, τρέξασα εἰς τὸν κήπον, ἔδραψεν ἄνθη καὶ ἐπλεξε στέφανον τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεκροῦ.

Ὁ Κ. Μαθιέζεν ἔφερεν ἀπὸ τὸν παρακείμενον θάλαμον μικρὸν φέρετρον ἐξ ἐθένου, ἡ δὲ Βέρθα ἶδεν αὐτὸ ὡς παράφρων, ἀλλ' οὐδὲ δάκρυον ἔρρευσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἀπέθισε τὸ πτώμα ἐντὸς τοῦ φερέτρου, καὶ ἔρριψε περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἡ Μαρκελίνα ὁμοῦ μὲ τὸν στέφανον. Ἐπειτα δὲ ἐκλέξασα μεταξὺ τῶν παιγνιδίων τοῦ τέκνου της ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡγάπα πλεῖστον, τὰ ἔβαλε παρὰ τοὺς πόδας του. Μετὰ ταῦτα ἐκάθησε παρὰ τὸ φέρετρον, καὶ ἐδυθίσθη εἰς πυρετώδη λήθαργον διαρκέσαντα μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἔφθασαν οἱ ἱερεῖς.

Τότε ἀνασιρτήσασα ἐσηκώθη· αἱ χεῖρές της ἐξετάθησαν πρὸς τὸ φέρετρον, καὶ τὰ λευκὰ χεῖλη της ἠθέλησαν νὰ ψιθυρίσωσί τι. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐλυπλήθη αὐτὴν· διότι ἐλειποθύμησεν.

Ἐνῶ δὲ ἡ Μαρκελίνα ἐρρόντιζε περὶ τῆς ταλαίπτου αὐτῆς, ὁ Κ. Μαθιέζεν ἐκάλυψε δια πέπλου τὸ πτώμα, ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου τὸ πῶμά του, τὸ προσήλωσε διὰ ἡλῶν, καὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς ἱερεῖς.

Ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν ἶδε τὴν Κ. Φρεμικοῦρ τότε μόλις ἀναλαμβάνουσαν τὰς αἰσθήσεις της.

Ἡ Βέρθα ἀνανήψασα ἔρριψεν ἀπορὰ τὰ βλέμματα εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν· ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λησμονήσει πάντα· ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν κενὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου της· ἡ μνήμη τῶν συμβάντων ἐπανῆλθε τρομερωτάτη, καὶ ἡ ταλαίπτου ἐλειποθύμησεν ἐκ νέου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπέστρεψεν ὁ Κ. Φρεμικοῦρ, ὑποψήφιος ἀποτυχῶν.

— Ποῦ εἶναι τὸ τέκνον μου, καὶ ἡ σύζυγός μου; ἤρωτησεν ἀγωνιῶν.

— Ὁ Θεὸς ἐλυπλήθη τὴν ταλαίπτου σύζυγόν σου, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Μαθιέζεν ἥτις ἐκλαίει γογγυλινῶς

παρὰ τὴν κλίνην τῆς Βέρθας, καὶ τὴν ἐκάλεσεν ἐκεῖ ὅπου ὑπῆγε καὶ τὸ παιδίον της.

Ἵπάρχει, ὡς λέγεται, εἰς τὸ φρενοκομεῖον παράφρων ἀξίων ὅτι εἶναι ὑπουργός, καὶ ζητῶν μεγαλοφώνως τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του.

Δὲν λέγει δὲ εἰς κανένα τὸ ὄνομά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ 1854.

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνετέλεσαν αἱ μουσαι εἰς τὸν δημοτελῆ πανηγυρισμὸν τῆς ἐνδόξου ἡμέρας τῆς 25 Μαρτίου. Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ δοξολογίαν, ἀπενεμήθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὸ ὑπὸ τοῦ φιλογενεστάτου Κ. Ἀμβροσίου ῥάλλη κανονισθὲν ἐτήσιον ἀριστεῖον τῆς ποιήσεως, ἐνώπιον πολυπληθεστάτης καὶ διακεκριμένης ὁμηγύρεως ὑπουργῶν, τῶν τελῶν πάντων, πεπαιδευμένων, σπουδαστῶν, καὶ ὅλης ἀνθοδέσμης χαριεστάτων κυριῶν. Τὸν λόγον λαβὼν ὁ Κ. Α. Ρ. Ῥαγκαζῆς, ὡς εἰσηγητῆς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν δικαστῶν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐπρόφερε τὰς:

« Ἀφορὸς δὲν ἔμεινε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ ποιητικὸς λειμῶν, ὃν ἡ τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας εὐφυΐα καλλιεργεῖ, καὶ τοῦ Κ. Ἀμβροσίου ῥάλλη ἡ φιλογενῆς ἐλευθεριότης ἀρδεύει· πολυπληθέστερα μάλιστα ὅλων τῶν ἄλλοτε ποτε παρουσιασθέντων εἰς τὰ ἥδη εἰς διαγωνισμὸν προκείμενα ποιήματα, δωδεκά ὅλα τὸν ἀριθμὸν· τὸ δὲ μάλιστα χαρμόσυνον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εὐγενούς τοῦ δωρητοῦ προθέσεως ἐγγυώμενον, ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν δοκίμων πρὸς τὰ ἥττονος λόγου ἄξια, ὑπερβαίνει ἐν τῷ ἔτει τούτῳ τὴν τῶν προλαβόντων ἐτῶν· διότι ἐκ τῶν δώδεκα τὰ πέντε ἐκρίθησαν ἐπαινετὰ, εἰ καὶ κατὰ βαθμὸν διάφορον. Ὡστε δικαίως ἐκ τούτου συμπεραίνομεν, ὅτι ἐπὶ τοῦ εὐγενούς τῆς Ἑλλάδος ἐδάφους αἱ δάφναι τῆς πολεμικῆς δοξῆς πυκνούμεναι οὐ μόνον δὲν ἀποπνίγουσι τὰ τρυφερώτερα τῶν Μουσῶν ἄνθη, ἀλλὰ μάλιστα προστατεύουσιν αὐτὰ καὶ τὰ πολλαπλασιάζουσιν.

Ἐπόμενοι τῷ παραδείγματι προηγουμένων ἄλλων ἐτῶν, ἐδυνάμεθα ἐπὶ μόνων τῶν ἀριστευσάντων, ἡ καὶ ἐπὶ τῶν πέντε ἐπιδοκιμασθέντων νὰ ἐκθέσωμεν τῆς σκέψεις ἡμῶν, ἀναλύοντες αὐτῶν τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐ-